

Casus David

David Ezechiëls (fictieve naam) is bij de psychosociale hulpverlener aangemeld door de directeur van een kleine non-profitorganisatie. Binnen deze organisatie werkt David op de afdeling Webdesign in een team van vijf personen met daarboven een vrouwelijke leidinggevende. Hieronder volgt de samenvatting van de aanmelding door de directeur per telefoon: ‘

Volgens de directeur heeft David veel capaciteiten. Helaas komen deze onvoldoende uit de verf doordat zijn relatie met zijn leidinggevende niet goed is. David heeft onlangs zelf bij de directeur aangegeven begeleiding te willen hebben omdat hij zich steeds ongelukkiger, passiever en minder initiatiefrijk begint te voelen op zijn huidige werkplek. Dit was naar aanleiding van een conflict met zijn leidinggevende.

Het is de bedoeling dat over ongeveer drie maanden zijn tijdelijke contract omgezet gaat worden in een vast contract. Dat is ook de intentie en inzet van de directeur, die David graag wil behouden voor de organisatie. Het zou prettig zijn als binnen ongeveer twee maanden duidelijk zou worden of het gaat lukken op deze werkplek.

Binnen de organisatie zijn er nauwelijks mogelijkheden om door te schuiven naar een andere afdeling, omdat het werk dat David doet vrij specialistisch is. Mocht het niet lukken op deze plek, dan wil de directeur graag meedenken over oplossingen die in ieders belang zijn, bijvoorbeeld toch een vast contract en dan een detachering elders regelen om David voldoende tijd te geven om een andere baan te vinden.’

De directeur geeft eerlijkheidshalve ook aan dat de leidinggevende, Wilma, niet uitblinkt in managen. Ze is doorgeschoven naar deze functie omdat zij destijds de beste keuze was. Nu de afdeling steeds groter wordt, blijkt dat Wilma steeds meer tijd kwijt is met managen, terwijl zij zich eigenlijk vooral met de inhoud bezig wil houden. Vooral het structureren van het werk, het verdelen van werk, en het delegeren en het aansturen van vijf medewerkers valt haar vies tegen. Hiervoor heeft de directeur een apart traject opgezet, dat gelijktijdig gaat lopen met dit traject.

David is geplaatst met een WSW-indicatie (Wet Sociale Werkvoorziening). Dat betekent dat er sprake is van een arbeidshandicap waardoor David niet in een gewone baan kan werken. De directeur weet niet welke diagnose bij David gesteld is. Hij geeft aan dat hij niet zo veel bijzonders aan David heeft gemerkt, behalve dan dat David conflictvermijdend is en erg onzeker is over zichzelf en zijn capaciteiten. David mag niet meer dan 20 uur per week werken en er mag niet te veel druk op hem gelegd worden. Daar proberen ze op zijn afdeling rekening mee te houden. Tot nu toe gaat dat goed.

Psychosociale hulpverlener: ‘Welkom. Ik heb al het een en ander via uw directeur gehoord. Graag zou ik ook uw kant van het verhaal willen horen en kijken of de informatie die ik al gekregen heb klopt. Dit gesprek gaat ongeveer anderhalf uur duren. Aan het eind van het gesprek ga ik u vragen of het voor u goed voelt om met mij uw begeleidingstraject te doorlopen en of mijn aanpak u aanspreekt. Zo ja, dan stellen we samen een stappenplan op. Zo nee, dan kijk ik samen met u bij wie u beter zou passen en dan nemen we daarna afscheid. Is dat oké wat u betreft?’

David: ‘Ja dat is prima. Wat mij betreft spreken we elkaar met je en jij aan.’

Psychosociale hulpverlener: 'Dat is prima. Dit gesprek is vooral bedoeld om uit te zoeken waar je tegenaan loopt. Ik zal je dan ook vooral vragen stellen om de situatie duidelijk te krijgen. Allereerst zal ik aangeven wat er uit de aanmelding is gekomen, dan weet je wat ik al weet en kun je daarop aansluiten of corrigeren. Is dat oké?'

David: 'Ja hoor.'

Psychosociale hulpverlener: 'Goed dan. De aanmelding is via de directeur gebeurd. Hij heeft mij verteld dat jij je momenteel niet prettig voelt op je werkplek en dat het niet goed loopt tussen jou en je leidinggevende. Hij zei ook dat het de bedoeling is dat over ongeveer drie maanden jouw tijdelijke contract wordt omgezet naar een vast contract en dat hij je graag wil behouden. Kun jij je daarin vinden?'

David: 'Ja dat klopt. De directeur heeft ook tegen mij gezegd dat hij me graag vast in dienst wil hebben. Ik vind het een enorm dilemma, want ik wil eigenlijk weg. Ik wil helemaal geen vast contract, maar ja, hoe kom ik zo snel aan iets anders?'

Psychosociale hulpverlener: 'Vertel me hier eens wat meer over alsjeblieft, wat maakt dat je geen vast contract wilt op deze werkplek?'

David: 'Mijn leidinggevende geeft me constant het gevoel dat ik een grote nul ben en dat ik niets kan. Ze zegt constant dat ik veel te langzaam werk en dat ik mijn geld niet opbreng. Maar goed, dat is nog niet eens het ergste. Ik kom constant mijn ex-vriendin tegen in het hoofdkantoor. Zij werkt op een andere afdeling en ze houdt totaal geen rekening met mijn gevoelens. Ze komt heel vaak even "buurten" en dan vindt ze het blijkbaar leuk dat ik daarvan schrik en in de kramp schiet. Ik heb haar al een aantal keer gevraagd me wat meer ruimte te geven en me niet op te zoeken, maar ze blijft het doen. Ze blijft het doen en dat doet pijn!' (knikt gelaten en lijkt op te gaan in een eigen wereld).

'Ik weet dat ik een negatief zelfbeeld heb en dat wordt hier niet beter van. Het belemmert me en ik voel me zo ontzettend niet gezien, doordat ze elke keer weer over mijn grenzen gaat. Dat met mijn leidinggevende is misschien nog wel op te lossen, maar mijn ex-vriendin tegen het lijf lopen is wel het ergste dat er bestaat. Ik wil graag gelukkig zijn en genieten!'

Psychosociale hulpverlener: 'Je vertelt heel veel dingen in één keer. Ik wil graag alles weten en per onderwerp uitvragen, zodat ik geen informatie ga missen. Je hebt drie zaken genoemd waar ik graag met je op wil inzoomen: je relatie met je leidinggevende, je ex-vriendin en je negatieve zelfbeeld. Gezien je sterke emoties bij het onderwerp ex-vriendin is het misschien een goed idee om het daar eerst over te hebben?'

David: 'Ja graag! Het is nu een week of drie uit met mijn vriendin Mila. We hebben elkaar op het werk ontmoet en zijn vier maanden bij elkaar geweest. In het begin was het heel erg leuk. Na een paar weken werd mij steeds meer duidelijk dat Mila zich totaal niet kan inleven in mijn gevoelens. Empathie is haar totaal vreemd. Als ik vroeg of ze rekening met me wilde houden op bepaalde punten, dan zei ze: "ik zie niet in waarom ik dat zou doen, ik ben zoals ik ben." Dat deed me heel veel pijn. Ik ging me steeds meer terugtrekken en zij ging me steeds meer claimen waardoor ik me nog meer ging terugtrekken. Toen ik na veel moed verzamelen een punt zette achter de relatie, snapte ze er helemaal niets van. Ik heb

geprobeerd het op verschillende manieren uit te leggen, maar ik kwam er niet doorheen en ben weggelopen. Sindsdien blijft ze me bellen en opzoeken. Ze vindt dat we normaal met elkaar om moeten kunnen gaan en dat ik er maar aan moet wennen dat ik haar tegenkom. Ze vindt dat ik overdreven gevoelig reageer.'

Door steeds zo over mijn grenzen te gaan, geeft ze me het gevoel dat ik niet de moeite waard ben om rekening mee te houden' (kijkt onzeker naar de psycholoog). 'Ze weet toch dat ik een laag zelfbeeld heb, dan hoeft ze toch niet zo te reageren?' (kijkt zorgelijk) 'Ik wil haar helemaal niet meer tegenkomen.'

Psychosociale hulpverlener: 'Als ik je goed begrijp heb jij het gevoel dat Mila over jouw grenzen heen gaat en daarmee ook jouw lage zelfbeeld voedt. Ze snapt niet waarom jij het hebt uitgemaakt, ze blijft je opzoeken en vindt dat je daar maar aan moet wennen.'

David: 'Ja, dat klopt. En dat is nog niet alles. Ze verzint telkens smoesjes om met mijn leidinggevende te kunnen praten, zogenaamd over werk. En dat gebeurt dan altijd vlak bij mijn bureau. Ik kan me dan helemaal niet meer concentreren en raak van slag.'

Psychosociale hulpverlener: 'Weet jouw afdeling van jouw relatie met haar af?'

David: 'Ja.'

Psychosociale hulpverlener: 'Weten ze ook dat het nu uit is?'

David: 'Ja. Mijn leidinggevende kijkt wel de hele tijd naar mij als Mila er is en probeert het gesprek met haar zo snel mogelijk af te breken. Zij vindt dit ook een vervelende situatie. Op dat punt houdt mijn leidinggevende wel rekening met me. Ze zegt dat ze aan me kan zien dat ik eronder lijd.'

Psychosociale hulpverlener: 'Dus je leidinggevende weet het en probeert rekening met je te houden op dit punt?'

David: 'Ja.'

Psychosociale hulpverlener: 'Dat is fijn om te horen dat ze op dit punt wel rekening met je probeert te houden! Ik kan me voorstellen dat deze situatie heel vervelend is voor je, want het is ook nog heel vers. Toen je zei dat je haar nooit meer wilde zien, bedoel je dan ook echt nooit meer, of denk je op termijn er wel weer aan te kunnen wennen als je haar tegenkomt in een zakelijke setting?'

David: '(kijkt bedenkelijk) 'Nou, ik denk dat ik toch zeker wel drie maanden nodig heb om bij te komen en gewoon "hallo" te kunnen zeggen op het werk. In andere situaties kan ik haar gewoon uit de weg gaan.'

Psychosociale hulpverlener: 'Mag ik dit onderwerp parkeren voor een volgende keer, want dit gesprek is vooral bedoeld om te inventariseren waar jij tegenaan loopt.'

David: 'Ik wil er nog wel iets over zeggen, want ik ben bang dat mijn medicatie omhoog moet als ik zoveel stress tegelijkertijd heb.'

Psychosociale hulpverlener: 'Je hebt een WSW-indicatie had ik begrepen, daar wilde ik inderdaad ook nog wat over vragen. Allereerst ben ik nu benieuwd waar je medicatie voor gebruikt?'

David: 'Ik heb een gegeneraliseerde angststoornis en een laag zelfbeeld. Dat komt door mijn jeugd en vooral door mijn moeder.'

Psychosociale hulpverlener: 'Je jeugd en de relatie met je moeder wil ik zeker ook nog met je doorlopen voor zover dat van invloed is op je huidige situatie. Voor nu wil ik graag weten: wie zie je voor je medicatie?'

David: 'Ik loop bij een psychiater van een grote GGZ-instelling. Die zie ik soms, meestal zie ik de SPV'er. Met haar heb ik aanstaande donderdag een afspraak.'

Psychosociale hulpverlener: 'In dat geval stel ik voor dat je dit onderwerp met haar bespreekt aanstaande donderdag. Het is niet de bedoeling dat verschillende hulpverleners in elkaars vaarwater komen. Je bent hier vooral voor werkgerelateerde zaken, nietwaar?! Ik ben wel blij dat je het me hebt verteld, want het geeft mij veel informatie over hoe een en ander in elkaar steekt. Mocht je medicatie aangepast worden tijdens jouw traject bij mij, dan wil ik dat wel graag weten, omdat dit mogelijk een effect heeft op jouw functioneren. Tenzij je besluit om met een andere hulpverlener in zee te gaan te gaan natuurlijk, want daarin ben je uiteraard vrij (psychosociale hulpverlener glimlacht ter geruststelling). Is dat akkoord wat jou betreft?'

David: 'Ja prima. Ik vertel je de volgende keer wel hoe de afspraak is gegaan.'

Psychosociale hulpverlener: 'Dat stel ik zeer op prijs, dank je! Wil je me nu wat meer vertellen over jouw relatie met je leidinggevende?'

David: 'Ja, daar heb ik de afgelopen tijd heel veel over nagedacht en ik word er erg verdrietig van. Ze kleineert me vaak en maakt me belachelijk. Ik geloof dat ze het zelf niet eens echt doorheeft dat ze dat doet. Ze is ook niet heel erg onaardig of zo, alleen word ik er wel erg ongelukkig van. Ik merk dat die opmerkingen die ze maakt me echt recht in mijn ziel raken. Dan ben ik opeens weer het kleine jongetje en vertelt mijn moeder me dat ik alles fout doe. En dan zeg ik helemaal niets meer.'

Psychosociale hulpverlener: 'Heb je wel eens tegen je leidinggevende gezegd dat haar opmerkingen je pijn doen?'

David: 'Ja, één keer. Maar ik had niet het idee dat ze me begreep.'

Psychosociale hulpverlener: 'Hoe lang speelt dit al?'

David: 'Bijna vanaf het begin.'

Psychosociale hulpverlener: 'En dat is dus nu bijna drie jaar als ik het goed heb?'

David: 'Ja. Ik heb drie contracten van één jaar gehad.'

Psychosociale hulpverlener: 'En in die tijd heb je haar één keer gezegd dat je haar opmerkingen richting jou kleinerend vindt?'

David: 'Ja. Ik ben bang dat als ik zoiets zeg, er dan ruzie van komt.'

Psychosociale hulpverlener: 'Mag ik daaruit concluderen dat je conflicten uit de weg gaat?'

David: 'Ja. Ik heb wel eens gehoord dat er nog iets zit tussen harmonie en conflict, maar daar heb ik geen ervaring mee.'

Psychosociale hulpverlener: 'Ja, je zou dat als een continuüm kunnen zien met aan de ene kant conflict en aan de andere kant harmonie. En daar zitten inderdaad nog andere situaties tussen. We noemen dat de "grijstinten". Ik zie dat je ademhaling heel hoog zit als we het hierover hebben. Het zit je dwars hè?'

David: 'Ja, ik word elke keer heel emotioneel als ik erover denk.'

Psychosociale hulpverlener: 'Ik merk dat je veel slikt. Is dat wat je met conflicten doet: inslikken of doorslikken?'

David: 'Ja, ik denk er veel over na, maar ik spreek er eigenlijk met niemand over. En iets terugzeggen doe ik eigenlijk ook nooit. Behalve dan afgelopen week...' (stilte).
'Ik ga altijd het conflict uit de weg, maar deze keer ging ze echt veel te ver. Ik werd ziedend en het werd rood voor mijn ogen en toen heb ik heel kwaad en geïrriteerd gezegd dat het nu afgelopen moest zijn met me afkatten. Toen begon ze te zeggen dat ik zo niet tegen haar moet spreken en toen ben ik helemaal overstuur de deur uit gelopen. Ik botste bij de deur tegen de directeur op. Die zag hoe overstuur ik was en die heeft me gelijk apart genomen. Toen hebben we ook afspraken gemaakt over psychologische begeleiding. Hij begreep me gelukkig wel.'

Psychosociale hulpverlener: 'Wat een vervelende situatie voor je. Wel prettig dat je direct daarna werd opgevangen door de directeur!'

David: 'Ja, inderdaad. Dat is een prettige man.' (stilte...) 'Elke keer als Wilma me kleineert of afkat, lijkt het net of het mijn moeder is die weer tegen me tekeergaat. En dan kruip in mijn schulp en voel ik me vreselijk eenzaam en verlaten door iedereen en ben ik weer dat kleine jongetje.'

Psychosociale hulpverlener: 'Lijken Wilma en je moeder dan zoveel op elkaar?'

David: 'Nee uiterlijk niet, maar wel in manier van doen. Ook al is Wilma niet zo heftig als mijn moeder, die maakte het wel veel bonter. Mijn reactie op haar is wel precies hetzelfde.'

Ik zie ook wel dat het twee verschillende mensen zijn en dat ik nu volwassen ben en dit een zakenrelatie is en toch kan ik mezelf niet tegenhouden om in mijn schulp te kruipen en me vooral heel ellendig te voelen. Door de aanvaringen heb ik elke keer het gevoel om teruggeworpen te worden en komen er beelden langs van hoe het vroeger was.'

Psychosociale hulpverlener: 'Door de dingen die je zegt kan ik merken dat je er al behoorlijk over hebt nagedacht. Je geeft aan dat deze situatie heel anders is dan waar je met je moeder inzate. Dat er overeenkomsten zijn tussen Wilma en je moeder en dat Wilma hetzelfde effect op je heeft als je moeder destijds had. Dat lijkt me een goed moment om je wat vragen te stellen over je jeugd. Hoe heb jij jouw jeugd ervaren?'

David: 'Ik was de oudste van twee jongens. Mijn broertje is twee jaar jonger. Toen ik vier jaar was, gingen mijn ouders scheiden. Mijn vader ging weg en ik heb hem daarna nooit meer gezien. Ook al was ik nog zo jong, ik kan me nog wel ruzies herinneren. Hij sloeg haar en zij sloeg terug. Ik zat dan altijd in een hoekje weggedoken. Het was een angstige tijd. Daarna was mijn moeder langere tijd heel verdrietig en begon ze met drinken. Als ze dronk werd ze echt heel gemeen. Ze zei altijd dat wij de beste jaren van haar leven afpakten. Ze sloeg ons veel en zei vooral hele nare dingen tegen ons. We waren nooit goed genoeg. Dat gevoel heb ik nog steeds, dat ik niet goed genoeg ben. En dat gevoel geeft Wilma me nu ook weer. Verder wil ik niet zo veel kwijt over mijn jeugd nu. Met mijn moeder heb ik nu een redelijk contact ook al zal het nooit helemaal goedkomen. Ze is wat milder geworden in de loop van de jaren.'

Psychosociale hulpverlener: 'Zie jij je broer nog weleens?'

David: 'We zoeken elkaar niet op. Hij is een harde en agressieve man geworden. Ik kom hem een enkele keer bij mijn moeder tegen. Als ze iets zegt wat hem niet bevalt, bijt hij hard van zich af. Dat heb ik nooit gedurfd. Ze zijn allebei nogal heftig in hun woorden en manieren. Ik voel me niet thuis bij hen. Maar ja, het is wel de enige familie die ik heb en verder zie ik ook nauwelijks iemand' (kijkt verdrietig).

Psychosociale hulpverlener: 'Je gaf aan dat je niet uitgebreid op je jeugd wilt ingaan. Dat is prima. Ik denk dat ik voor nu wel voldoende informatie heb om zaken in context te plaatsen. Het is logisch dat een dergelijke situatie invloed heeft op je zelfbeeld. Wat ik graag van je wil weten, is wat uiteindelijk bij jou de druppel deed overlopen en ervoor zorgde dat jij van je afbeet richting je leidinggevende. Wil je daar wat meer over vertellen alsjeblieft?'

David: 'Ja. Ik ben op de afdeling de enige die kan wat ik doe. Mijn leidinggevende is afhankelijk van mij op dat punt. Bij een nieuw project maakt mijn leidinggevende altijd een berekening van hoeveel tijd een project kost en wat het de klant moet gaan kosten. Volgens mij zit ze structureel te laag. Zij schat altijd de tijd die we nodig gaan hebben voor een project veel lager in dan ik dat doe. Dat heb ik regelmatig gezegd. Dat blijkt ook elke keer, want we halen keer op keer onze deadlines niet. Daar is ze dan heel boos over en dan moet ik het ontgelden. Ze zegt altijd dat ik niet snel genoeg werk en dat ik niet slim genoeg ben voor het werk dat ik doe. Volgens mij valt dat wel mee, maar ik begin daar wel steeds meer

aan te twijfelen. Ik zou wel beter voor mezelf op willen leren komen en dingen op een goede manier leren bespreken met haar. Is dat iets waar jij mij bij zou kunnen helpen?’

Psychosociale hulpverlener: ‘Ja, dat denk ik wel. Dus als ik je goed begrijp gaat het volgens haar vooral om jouw werktempo en je niveau? Jij zou graag beter willen leren opkomen voor jezelf en zaken op een constructieve manier willen leren bespreken?’

David: ‘Ja, zo zit het.’

Psychosociale hulpverlener: ‘Als jij jezelf vergelijkt met de anderen op jouw afdeling, hoe schat jij jezelf dan in op die twee punten: werktempo en niveau?’

David: ‘Dat van dat werktempo, dat klopt wel grotendeels. Ik werk langzamer dan de rest en kan er niet tegen om onder druk te staan. Maar ja, daar staat een loondispensatie tegenover vanuit de WSW. Dat wisten ze al toen ze me aannamen. Ik denk dat mijn werk steeds belangrijker is geworden binnen de afdeling en dat ze er daarom tegenaan loopt. Qua intelligentie weet ik het niet zo goed. Volgens mijn moeder ben ik dom. Ik heb wel de havo afgemaakt. Daarna ben ik naar het hbo gegaan om Informatie te studeren en daar ben ik in het tweede jaar vastgelopen omdat mijn angstklachten steeds erger werden.’

Psychosociale hulpverlener: ‘Zaken als werktempo en intelligentie zijn te meten. Zou je willen weten hoe je ervoor staat wat dat betreft?’

David: ‘Daar heb ik zelf ook weleens aan gedacht, om een IQ-test af te laten nemen. Ik ben te bang voor wat eruit komt. Ik durf dat niet.’

Psychosociale hulpverlener: ‘Dat is ook inderdaad spannend om te weten te komen. We laten het onderwerp voor nu even rusten. Mocht je er later anders over denken, dan mag je er altijd nog op terugkomen.’

David: ‘Dat is goed.’

Psychosociale hulpverlener: ‘We gaan richting afronding van dit gesprek. Ik heb veel informatie van je gehad. De belangrijkste onderwerpen die langsgekomen zijn, zijn het tegenkomen van je ex op je werk, je relatie met je leidinggevende, jouw twijfels over de toekomst op werkgebied, je zelfbeeld en de relatie met je moeder.

Ik ga nu proberen jouw hulpvragen samen met jou te formuleren. Als ik je goed begrepen heb, wil je beter leren omgaan met conflicten zoals het kunnen benoemen wat je dwarszit, het bespreekbaar maken en constructief voor jezelf opkomen. Daarnaast wil je meer duidelijkheid krijgen over je mogelijkheden op werkgebied. Als het aan jou ligt, ga je het liefst ergens anders werken, maar je weet niet hoe je dat moet aanpakken en daar wil je graag hulp bij. Verder zit je zelfbeeld je dwars. Mogelijk wil je daar ook iets mee?’

David: ‘Ja, ik wil in ieder geval mijn contract uitdienen en daarna zo snel mogelijk ergens anders aan de slag. Ik heb daar wel hulp bij nodig. Conflicten uit de weg gaan, dat lukt niet meer zoals het er nu voorstaat. Daar moet ik echt iets mee. En mijn zelfbeeld werkt in alles door....’

Psychosociale hulpverlener: 'De vraag is dan nu of jij het ziet zitten om bij mij in begeleiding te gaan en te werken aan de drie punten die we hebben geformuleerd. Ik denk dat ik wel wat kan met jou en met jouw hulpvragen.'

David: 'Ik zie het wel zitten.'

Psychosociale hulpverlener: 'Akkoord. Dan ga ik je nu uitleggen hoe we verder gaan. We beginnen met een stappenplan. In het stappenplan gaan we globaal aangeven hoeveel tijd we nodig denken te hebben en waar we aan willen werken. Ik zal hier een eerste opzet van maken en dan lezen we dat samen door de volgende keer dat je hier bent. We kunnen dan ook direct nog een en ander aanpassen als dat nodig is. Daar zetten wij allebei onze handtekening onder om aan te geven dat we beiden akkoord gaan.

Ik probeer zaken zo te formuleren dat het niet tegen je gebruikt kan worden als het, om wat voor reden dan ook, fout zou lopen en het tot een rechtszaak zou komen, bijvoorbeeld. Ik ben er voor jou, ook al wordt de betaling gedaan door je werkgever.

Dat doet me denken aan een laatste punt dat ik nog met je moet doorspreken: hoe wil je dat de terugkoppeling naar de werkgever gebeurt? Het is reëel dat er een terugkoppeling komt omdat de werkgever ook betaalt voor dit traject. Mijn voorkeur gaat uit naar zo veel mogelijk transparantie.'

David: 'Wat is gangbaar, want ik heb dit nog niet eerder meegemaakt?'

Psychosociale hulpverlener: 'Afhankelijk van de lengte van het traject komt er één of twee keer een mondelinge of schriftelijke terugkoppeling en dan in ieder geval aan het eind. Dat kan telefonisch of live.' (Laat even een stilte vallen)

David: 'Ik weet het niet zo goed...' (Kijkt vragend naar de psycholoog)

Psychosociale hulpverlener: 'Mijn voorkeur gaat uit naar een eindgesprek op je werkplek of hier na afloop van je traject in aanwezigheid van jou en de directeur. Wij bespreken dan in de bijeenkomst daarvoor wat we gaan zeggen en wie dat gaat zeggen. Er zullen geen contacten zijn tussen de opdrachtgever en mij zonder dat jij daar nadrukkelijk toestemming voor hebt gegeven.'

David: 'Oh dat vertrouw ik wel hoor. Doe dan maar de laatste afspraak hier.'

Psychosociale hulpverlener: 'Prima, dan zet ik dat zo in het stappenplan. Hebben we dan nu alle punten gehad voor vandaag?'

David: 'Ja, ik denk het wel. Ik vond het een fijn gesprek en ik kijk uit naar onze samenwerking!'

Psychosociale hulpverlener: 'Dat is wederzijds. Zullen we dan nu een vervolgspraak plannen?'

(Agenda's worden gepakt.)

Psychosociale hulpverlener: 'Ik zie je a.s. dinsdag om 10 uur en dan zorg ik dat er een concept-stappenplan ligt.'

David: 'Prima. Dankjewel en tot dinsdag.'